

A megoldás

Hol volt, hol nem volt, amikor még nem találták fel az újrahasznosítást, volt egyszer két manó. Ez a két manó, Marci és Móni, egy mező közepén élt egy szegényes, lepukkant, omladozó házban. Nem voltak gazdagok, mégis békességben, boldogságban éltek.

Egy téli napon, amikor a két manó belekezdett téli álmába, különös dolog történt. Amikor a legmélyebben aludtak, jöttek a város szemétszállítói és odaöntötték a ház mellé a sok szemetet. Ki sem látszott a ház.

A manók felébredtek erre a zajra és nagy nehezen leküzdve a szeméthalmokat kimentek. Körülnéztek és leesett az álluk a rengeteg szemét láttán. Megláttak egy embert, akinek az irányításával történt a szemétszállítás.

– Mi történt itt? Miért van itt ez a rengeteg szemét? – kérdezte haragosan Marci.

– Azért – mondta gúnyosan a vezető –, mert minden szemétdomb már megtelt. Ezt a helyet is szemétdombnak nyilvánítottuk.

– De ez a mi birtokunk. Amúgyis nem szabad szennyezni a környezetet. – mondta idegesen Móni.

– Két ilyen szörnyszülött apróság nem fog megállítani! – förmedt rá a főnök a manókra.

Az emberek elmentek. A két manó szomorúan leült a szeméthegy tövéhez. Nagy szomorúság öntötte el a szívüket.

– Hahó! – hallatszott a szeméthegeből egy hang, megtörve a csendet. – Hahó! – hallatszott újra.

– Ki az ? – kérdezte félelemmel Móni.

– Itt vagyunk lent!

Marci és Móni meglátta a szemeteket. Egy műanyagzacskó, egy kartondoboz, egy fehér üveg és egy zöld üveg volt.

– Hát ti hogy kerültök ide? – kérdezte a két manó. – Mutatkozzatok be és mondjátok el, hogy miért vagytok itt!

– Én Zacskó vagyok.

Kőolajként kibányásztak,
műanyagként megformáztak.
Zacskó lettem,
de sajnos szemétté öregedtem.

– Én Doboz vagyok.

Faként kezdtem életem,
gyárba mentem éjjelen.
Kartonná lettem,
szemetesbe kerültem.

– Én Fehér Üveg vagyok.

Mészből, homokból lettem,
üveggé cseperedtem.
Szerettem életem,
de szemétként végeztem.

– Én Zöld Üveg vagyok.
Földpát, s szóda a testem,
sört vedeltek belőlem.
Üvegéletemnek vége,
mert szemetesbe lettem téve.

Miután bemutatkoztak és megbarátkoztak, elkezdtek beszélgetni.

– Ez így nem mehet tovább! – mondta felháborodva Marci. – Valamit kell kezdeni a szeméttel, hogy újra használják.

– Tudom! – mondta Móni. – Építsünk szemetet újrahasznosító gyárakat. De mivel működtetjük?

– Megvan! – mondta izgatottan Marci. – Az olyan szeméttel, amit nem tudunk újrahasznosítani.

– Ez nem is rossz ötlet! – folytatta Móni.

– Értesíthetnénk a városházát, hátha forgalomba hozzák.

– Marci, de ez eddig csak nekünk tűnt jó ötletnek, a szemeteket nem is kérdeztük...

– Igaz... Na, szemetek, tetszik?

– Tetszik! Ennél jobb dolgot még életünkben nem hallottunk – mondták a szemetek.

Pár hónap múlva felépültek a gyárak. A gyárépítő ötlet tökéletesen bevált. A munkások lelkesen dolgoztak a gyárban. Azóta hasznosítják újra a szemetet.

Így volt, mese volt, talán részben igaz volt.

Back István Levente,
IV. osztály
Csiky Gergely Főgimnázium, Arad